

Maade at gaa i Detailler, men fordi jeg mener, det er rigtigt her at komme til en Forstaaelse af, hvorledes Stillingen er overfor disse Forslag, flygtig berøre det Vaaben, hvorved jeg selv har tjent i 40 Aar, altsaa er bedst kendt. Jeg benægter ikke, det siger jeg paa Forhaand, at dette Forslag kan danne Grundlaget for en Forhandling om en Hærordning; men jeg vil hævde, at der er saa store Svagheder derved — de fremkomme væsentlig af finansielle Hensyn —, at de dog i det mindste bør nævnes, for at man kan forstaa, at det langt fra er de Fordringer, Sagkundskaben vilde stille, hvis den fik Lov dertil, uden Hensyn til Prisbilligheden. Jeg vil f. Eks. hævde, at i det Fodfolk, der her foreslaas, ville Kadrene blive for svage, Reservebataillonerne af de blandede Regimenter ville vanskelig kunne tænkes anvendte i aaben Mark. Ordningen med Vintermandskabet er uheldig. En Vinterstyrke, som jeg godt forstaaer, at man fra et civilt Standpunkt ønsker at komme bort fra, kan vanskelig undværes, fordi den danner Stammen og tillige Øvelsesapparatet ved Skoleuddannelsen. Endelig er Turnus for Uddannelsen efter min Mening saa lidet heldig ordnet, at den bliver ringere, end den nu er. At Mandskabet ikke skal blive staaende ved sin Stamafdeling, betragter jeg ogsaa som en meget stor Mangel, ligesom jeg finder, at Uddannelsen ved Befalingsmandskorpset er ringere, end Tilfældet er paa dette Tidspunkt. Dette kan være tilstrækkeligt. Jeg vil kun hævde, at jeg erkender, at hvis denne Hærordning bliver holdt sammen med de øvrige Forslag, dannes der et Hele, der kan være Basis for et reelt Forsvar, og at det er et Fremskridt, der er sket. Men fra et sagkyndigt Standpunkt maa jeg hævde, at det er meget langt fra, at man her har budt, hvad der strengt taget burde bydes, blot for at man kan være sikker paa et Minimum af Kraft i Forsvaret.

Jeg kan ikke unnlade her at gøre den Bemærkning, at det forekommer mig, der i dette Forslag ikke er gjort noget alvorligt Forsøg paa at faa den Værnekræft ind, som jeg tror, der vil kunne drages stor Nytte af, nemlig de frivillige Skytteforeninger. Jeg kan ikke se bedre, end at det er muligt under saa vanskelige Forhold som vore, hvor der i et givet Tilfælde er Brug for alle, ved Hjælp af Samarbejde mellem Hæren og Skytteforeningerne at skabe en betydelig Støtte for Fodfolket. Jeg vil blot have dette antydnet for det eventuelle Udvalgs Skyld.

Maa jeg som Kuriositet nævne, at der er indført en Grad, som kaldes Kornet. Jeg har aldrig kendt denne Grad undtagen i Romaner, men saa vidt jeg har forstaaet, var det den yngste eller laveste Officersgrad i det gamle Rytteri. Naar det nu er kommet ind i det danske Fodfolk og gjort til næstøverste Underofficersgrad, skal jeg kun sige, at det er muligt, det kan gøre Nytte der, men jeg betragter det som lidt af en Kuriositet.

Imidlertid erkender jeg, at disse Forslag, sete som et Hele, pege i den rigtige Retning, fordi de hvile paa en bestemt Plan og føje sig til hverandre. Jeg anser dem for et brugbart Forhandlingsgrundlag, paa hvilket jeg haaber, det skal lykkes at naa til et positivt Resultat. Men jeg har maattet fastslaa og mener nu at have gjort det, saa vidt som Tiden har tilladt mig det, at, set fra et militært Standpunkt, skal der ualmindelig stor Resignation til for at betragte dette Forslag som et Fremskridt i dets enkelte Dele. Derfor kan det meget godt være det som et samlet Hele.

Saa komme vi da til det andet store Stridsspørgsmaal, som for Resten lykkeligvis nu begynder at blive en Del afdæmpet ogsaa i Forhandlingen, det er dette: Hvor lidt eller hvor meget Sagkundskaben skal have at sige. En siger, den skal kun være Tjener, en anden siger, at den skal søge at overbevise andre, og hvis den ikke kan det, faar den slet ingen Betydning. Om eet kunne vi dog vist være enige, at Ordningen af vort Forsvar og navnlig selve Konstruktionen deraf er en saa vanskelig Sag og kræver saa mange Arter af Kundskaber, Samarbejde og Sammenhold, inden Planerne kunne fremlægges, at det vilde være urimeligt at tro, at man her kunde gaa forbi Sagkundskaben. Jeg behøver blot at henvide til, at naar man skal til at bygge en Bro mellem Falster og Sjælland, er der dog ikke nogen her — medmindre de netop skulde være Ingeniører —, der ville mene, de skulde være særlig sagkyndige paa det Omraade. Jeg antager, at man i det Tilfælde, navnlig fra Regeringens Side, vil støtte sig paa Sagkundskabens Udtalelser om de enkelte Punkter. Denne Bro kan, ligesom dette Forsvar, gøres mere eller mindre stærk, og derefter retter naturligvis Konstruktionen sig. Man kan forlange, at den skal kunne taale at belastes saa og saa meget, eller nøjes med saa og saa meget, og derefter retter Prisen sig. Det samme gælder i dette Tilfælde. Lige saa lidt som det kan falde